

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A kommunikáció két csatornája

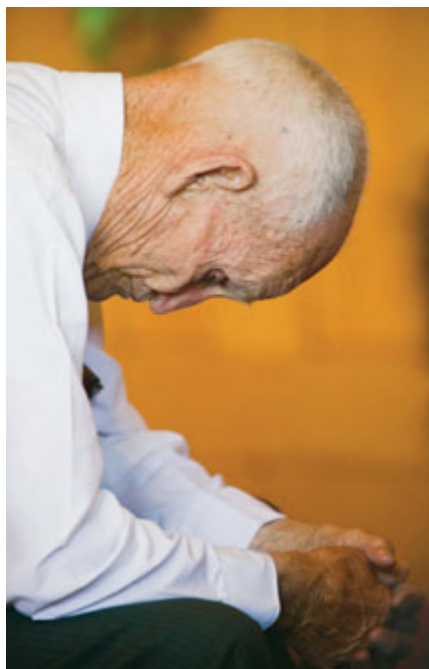
A személyes és a papsági csatornát megfelelő egyensúlyban kell használni, hogy halandó életünk célját betöltve fejlődni tudjunk.

Mennyei Atyánk kétfajta csatornát adott gyermekeinek a Velevő kommunikációhoz – az egyiket nevezhetjük személyes csatornának, a másikat pedig papsági csatornának. Mindegyikőnknek meg kell értenie e két alapvető kommunikációs csatorna mibenlétét, és követnie kell ezek iránymutatását.

I. A személyes csatorna

A személyes csatorna által közvetlenül szólunk imánkban Mennyei Atyánkhoz, Ő pedig az általa kialakított csatornákon keresztül, egyéb halandó személy közbenjárása nélkül válaszol nekünk. Mennyei Atyánkhoz Jézus Krisztus nevében imádkozunk, Ő pedig az Ő Szent Lelkén keresztül és egyéb módokon válaszol nekünk. A Szentlélek küldetése, hogy bizonyóságot tegyen az Atyáról és a Fiúról (lásd János 15:26; 2 Nefi 31:18; 3 Nefi 28:11), hogy elvezessen minket az igazsághoz (lásd János 14:26; 16:13), és hogy megmutassa, mit kell tennünk (lásd 2 Nefi 32:5). E személyes kommunikációs csatorna, mely Mennyei Atyánkkal az Ő Szent Lelkén keresztül biztosítja

a kapcsolatot, kivételes forrását jelenti az igazságról való bizonyosságunknak és tudásunknak, valamint szerető Mennyei Atyánk közvetlenül nekünk szánt útmutatásának. Ez alapvető része az Ő bámulatos evangéliumi tervének, mely minden egyes gyermeke számára

lehetővé teszi, hogy személyes tanúságot szerezzenek annak igazságáról.

A Szentlelken keresztül létrejövő Mennyei Atyánkkal való közvetlen és személyes kommunikációs csatorna az érdemességen alapszik, és mivel annyira alapvető fontosságú, parancsolatba kaptuk, hogy az úrvacsoravétel által minden sabbatnapon újítsuk meg a szövetségünket. Így érdemessé válunk arra az ígéretre, hogy az Ő Lelke mindig velünk lehet, hogy vezessen bennünket.

Az Úrral való személyes kommunikációs csatornánk és az ide vonatkozó hitelveink és gyakorlataink hasonlítanak azon keresztény emberekéhez, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy szükségtelenek az emberi közvetítők Isten és ember között, mivel Isten olyan, mindenki számára közvetlenül hozzáférhető forrás, melyre ma „minden hívő papságaként” utalunk, s mely tantételt Luther Márton is támogatta. Erről majd később még ejtek néhány szót.

A személyes csatorna kiemelt fontosságú a személyes döntésekben és a család vezetésében. Sajnos azonban néhány egyháztag alulértékeli e közvetlen, személyes csatorna szükségességét. A prófétai vezetés kétségtelen fontosságát szem előtt tartva – mely az a papsági csatorna, melynek az egyházi ügyekben való mennyei kommunikáció koordinálása az alapvető feladata –, néhányan azt szeretnék, hogy papsági vezetőjük hozza meg helyettük azokat a személyes döntéseket, melyeket nekik kellene meghozniuk az ő személyes csatornáikon keresztül kapott sugalmazás által. A személyes döntések meghozatalához és a család vezetéséhez elsősorban a személyes csatornát kell használni.

Úgy érzem, hogy két másik figyelemztetést is kell adnom e Mennyei Atyánkkal való becses, közvetlen kommunikációs csatornával kapcsolatban.

Először is, a maga teljességében a személyes csatorna nem működhet a papsági csatornától függetlenül. A Szentlélek ajándékát – azaz Isten és az ember közötti kommunikációs eszközt – papsági felhatalmazás által, a papsági kulcsokkal rendelkező személyek felhatalmazása szerint ruházzák ránk. Nem kaphatjuk meg pusztán vágy vagy hit által. A Lélek folyamatos társaságához való jogot pedig minden sabbatnapon meg kell erősítenünk azáltal, hogy érdemesen veszünk az úrvacsorából, és megújítjuk a keresztelekor kötött szövetségeinket, miszerint engedelmesek és szolgálatkészek leszünk.

Ebből adódóan a közvetlen, személyes csatornán keresztüli kommunikációnk nem fog megbízhatóan működni, ha engedetlenség vagy megszünik a papsági csatornával való összhang. Az Úr kijelentette, hogy „a menny hatalmait csakis az igazlelkűség tantételei alapján lehet irányítani vagy kezelni” (T&Sz 121:36). Azok között, akik megszegik Isten parancsolatait, vagy nem engedelmeskednek a papsági vezetőik tanácsának, sajnos elég gyakran előfordul, hogy kijelentik, Isten kinyilatkoztatta számukra, hogy felmentést kaptak

néhány parancsolat betartása vagy bizonyos tanácsok követése alól. Ezek az emberek lehet, hogy kapnak kinyilatkoztatást vagy sugalmazást, de az nem abból a forrásból ered, melyre ők gondolnak. Az ördög minden hazugság atyja, és fáradhatatlanul azon munkálkodik, hogy okos utánpótlással hátráltassa Isten munkáját.

II. A papsági csatorna

A személyes csatornától eltérően, mellyel Mennyei Atyánk a Szentlelken keresztül közvetlenül kommunikál velünk, a papsági kommunikációs csatorna rendelkezik a többi nélkülözhetetlen szükséges közvetítővel, mint amilyen a Szabadítónk, Jézus Krisztus, az Ő egyháza, valamint az Ő kijelölt vezetői.

Engesztelő áldozatának elvégzése révén Jézus Krisztusnak áll hatalmában megszabni azokat a feltételeket, melyeknek eleget kell tennünk, hogy érdemessé váljunk az Ő engesztelésének áldásaira. Ezért vannak a parancsolatok és a szertartások. Ezért kötünk szövetségeket. Így tehetünk szert a megígért áldásokra. „[M]indaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23), ezek mindegyike Izráel

Szentjének irgalma és kegyelme által adatik meg.

Jézus Krisztus földi szolgálata során ráruházta apostolaira az Ő nevét viselő papsági felhatalmazást, és megalapított egy egyházat, mely szintén az Ő nevét viseli. Ebben az utolsó adományozási korszakban visszaállított az Ő papsági felhatalmazása, egyháza pedig a Joseph Smith prófétánál történt mennyei látogatások által újra megalapított. Ez a visszaállított papság és az újra megalapított egyház a papsági csatorna mozgatórugója.

A papsági csatorna által szolt Isten a régi időkben a szentírásokon keresztül az Ő gyermekeihez. Továbbá ez az a csatorna, melyen keresztül jelenleg is szól hozzánk az élő próféták, apostolok és más sugalmazott vezetők tanításai és tanácsai formájában. Ez által részesülünk a szükséges szertartásokban. Ez által kapunk elhívásokat, hogy az Ő egyházában szolgáljunk. Az Ő egyháza az út, és az Ő papsága az a hatalom, mely által elnyerhetjük azon kiváltságot, hogy részt vegyünk azokban az együttműködést kívánó tevékenységekben, melyek elengedhetetlenek az Úr munkájának elvégzéséhez. Ezek közé tartozik az evangélium

prédikálása, a templomok és kápolnák építése és a szegények megsegítése.

Az e papsági csatornára vonatkozó hitelveink és gyakorlataink hasonlítanak azon keresztény emberekéhez, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy elengedhetetlenek a felhatalmazás általi szertartások (a sákramentumok, vagyis szentségek), és hogy azokat egy Jézus Krisztus által felhatalmazott és megbízott személynek kell elvégeznie (lásd János 15:16). Mi is ugyanezt hisszük, abban viszont természetesen különbözünk más keresztényektől, hogy miként vezetjük vissza ezt a felhatalmazást.

Egyházunk néhány jelenlegi vagy volt tagja elmulasztja a papsági csatorna fontosságának elismerését. Alábecsülik az egyház, illetve annak vezetőinek és programjainak fontosságát. Csakis a személyes csatornára hagyatkozva járják útjukat, melynek célja, hogy saját maguk határozzák meg a tant, és olyan versengő szervezeteket irányítsanak, melyek ellentétesek a prófétai vezetők tanításaival. Ezáltal egyfajta újkori gyűlölködést testesítenek meg azzal szemben, melyet lekicsinylő módon gyakran csak „szervezett vallásnak” neveznek. Azok, akik elutasítják a szervezett vallás szükségességét, elutasítják annak a Mesternek munkáját is, aki az Ő egyházát és annak tisztségviselőit az idők delén megszervezte, és aki mindezeket napjainkban visszaállította.

Ahogy Pál apostol is tanította, a mennyi felhatalmazás által megalapított szervezett vallás elengedhetetlen:

„A szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:

Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:12–13).

Ne feledjük, az Úr jelenkori kinyilatkoztatásában tett kijelentését, miszerint az Úr szolgáinak hangja az Úrnak hangja (lásd T&Sz 1:38; 21:5; 68:4).

Úgy érzem, hogy az elengedhetetlen papsági csatorna iránti bizalommal kapcsolatban emlékeztetnem kell még magunkat további két figyelmeztetésre.

Az első az, hogy a papsági csatorna nem pótolja a személyes csatornát. Mindenkinek szüksége van személyes bizonyosságra az igazságról. Hitünk fejlődése közben kezdetben szükségyszerűen mások hitére és szavaira támaszkodunk, gondolok itt a szüleinkre, tanárainkra vagy papsági vezetőinkre (lásd T&Sz 46:14). Ha azonban kizárólag egy adott papsági vezetőre vagy tanítóra támaszkodunk az igazságról való személyes bizonyosságunk terén, és erre a bizonyosságra nem a személyes csatornán keresztül teszünk szert, akkor örökké az a veszély fog fenyegetni bennünket, hogy esetleg kiábrándulunk az adott személy cselekedetei miatt. Amikor az igazságról való tudás és a bizonyosság megéri, nem szabad, hogy egy köztes, halandó személytől függjünk a köztünk és Mennyei Atyánk közötti kapcsolatban.

Másodszor, a személyes csatornához hasonlóan a papsági csatorna sem tud teljes mértékben és megfelelően működni az érdeklünkben, ha mi magunk nem vagyunk érdemesek és engedelmesek. Sok szentírás tanít arról, hogy ha tartósan ellenszegülünk Isten parancsolatainak, akkor „kivágot[unk] a színe elől” (Alma 38:1). Amikor ez megtörténik, az Úr és az Ő szolgálai elé súlyos akadályok gördülnek, hogy lelki segítséget adjanak nekünk, és mi sem tudunk saját magunktól szert tenni arra.

A történelem egy eleven példával szolgál annak fontosságára, hogy az Úr szolgáinak összhangban kell lenniük a Lélekkel. Az ifjú Joseph Smith

próféta nem tudott fordítani, amikor mérges vagy zaklatott volt.

David Whitmer erről így számolt be: „Egyik reggel, amikor a fordítás folytatásához készülődött, valami nem volt rendben a ház körül, és emiatt megharagudott. Valami miatt, amit Emma, a felesége tett. Oliver és én felmentünk, Joseph pedig hamarosan utánunk jött, hogy folytassa a fordítást, de semmire sem jutott vele. Egyetlenegy szótagot nem bírt lefordítani. Lement, kiment a gyümölcsösbe, és az Úrhoz folyamodott; úgy egy óráig volt távol – majd visszajött a házba, bocsánatot kért Emmától, ezután feljött az emeletre, ahol mi voltunk, és a fordítás rendben ment tovább. Semmit nem tehetett, hacsak nem volt alázatos és hithű.”¹

III. Mindkét csatornára szükség van

Befejezésként néhány további példán keresztül szeretném szemléltetni, hogy miért van szükség mindkét csatornára, melyeket Mennyei Atyánk az Ő gyermekeivel való kommunikációra alakított ki. Mindkettő csatorna elengedhetetlen azon céljához, hogy véghezvigye az Ő gyermekei halhatatlanságát és örök életét. Ennek fontosságát egy korai szentírásban is feljegyezték, amikor Jethró azt az atyai tanácsot adta Mózesnek, hogy ne próbáljon meg annyi mindent egyedül megtenni. A nép reggeltől estig várt a papsági vezetőjére, hogy megtudakolja Isten akaratát (lásd 2 Mózes 18:15), és hogy „törvényt [tegyen] az ember között és felebarátja között” (16. vers). Gyakran felidézzük, miként tanácsolta Jethró Mózesnek, hogy kijelölés által delegáljon bírákat a személyes nézeteltérések kezelésére (lásd 21–22. vers). Jethró azonban olyan tanácsokat is adott, melyek a személyes csatorna szükségességét is szemléltetik: „És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az utat, a

melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet *tenniük* kell” (20. vers; kiemelés hozzáadva).

Más szavakkal, az izraelitákat, akik követték Mózeszt, meg kell tanítani arra, hogy ne vigyenek minden kérdést a papsági vezető elé. Meg kell érteniük a parancsolatokat, és a legtöbb probléma megoldásához saját maguknak kell sugalmazásra törekedni.

A közelmúltban történt chilei események jól szemléltetik, hogy mennyire szükség van mindkét csatornára. Chilét pusztító földrengés sújtotta. Sok egyháztagunk elveszítette otthonát, néhányuk pedig a családtagjait is. Sokan elvesztették a reményüket is. Mivel az egyház felkészült az ilyen katasztrófákra, gyorsan ételt, menedéket és sok más anyagi jellegű segítséget nyújtott. A chilei szentek az Úr hangját az Ő egyházán és vezetőin keresztül hallhatták meg, miközben vezetőik igyekeztek segítséget nyújtani fizikai szükségleteik kielégítésében is. Ez azonban, bármilyen nélkülözhetetlen is a papsági csatorna, önmagában nem volt elég. Mindegyik egyháztagnak az Úrhoz kellett fordulnia imájában, hogy megkaphassa a vigasz és útmutatás közvetlen üzenetét, melyet

a Szentlélek visz el azokhoz, akik erre törekednek és meg is hallgatják a választ.

A misszionáriusi munka egy másik példája annak, hogy mennyire fontos mindkét csatorna. Azok a férfiak és nők, akiket elhívna a misszionáriusi szolgálatra, érdemesek és szolgálatkészek azon tanításoknak köszönhetően, melyeket a papsági csatornán keresztül kaptak, valamint a bizonyáguk miatt, melyre a személyes csatornán keresztül tettek szert. Elhívásuk a papsági csatornán keresztül érkezik. Ezután pedig az Úr képviselőiként, és az Ő papsági csatornájának irányítása alatt tanítják az érdeklődőket. Az igazságot őszintén kutató emberek figyelnek, a misszionáriusok pedig arra biztatják őket, hogy ima által, a személyes csatornán keresztül tudakolják meg saját maguk, hogy az üzenet igaz-e.

Az utolsó példám ezeket a tantételeket a családban és az egyházban lévő papsági felhatalmazásra vonatkozóan mutatja be.² Az egyházban lévő összes papsági felhatalmazás olyan személy irányítása alatt működik, aki rendelkezik a megfelelő papsági kulcsokkal. Ez a papsági csatorna. Ezzel szemben a családban elnöklő

felhatalmazás – legyen az az apánál vagy csonka családban az anyánál – családi ügyekben működik a papsági kulcsok viselőjének külön engedélye nélkül is. Ez hasonló a személyes csatornához. Ha növekedni szeretnénk, és el akarjuk érni azt a rendeltetést, melyet Mennyei Atyánk az Ő gyermekei számára a tervében kijelölt, a családi és a személyes életünkben is működni kell mindkét csatornának.

A személyes és a papsági csatornát megfelelő egyensúlyban kell használni, hogy halandó életünk célját betöltve fejlődni tudjunk. Ha a személyes vallásgyakorlat túlságosan a személyes csatornára hagyatkozik, az individualizmus elhomályosítja az isteni felhatalmazás fontosságát. Ha a személyes vallásgyakorlat túlságosan is a papsági csatornára hagyatkozik, annak a személyes fejlődés fogja kárát látni. Isten gyermekeinek mindkét csatornára szükségük van, hogy elérjék örökkévaló rendeltetésüket. A visszaállított evangélium mindkettőt tanítja, a visszaállított egyház pedig mindkettőt biztosítja.

Tanúbizonyágomat teszem az Úr prófétájáról, Thomas S. Monson elnökről, aki rendelkezik a papsági csatornát irányító kulcsokkal. Tanúbizonyágomat teszem az Úr Jézus Krisztusról, akié ez az egyház. Továbbá tanúbizonyágomat teszem a visszaállított evangéliumról, melynek igazságát mindannyian megismerhetjük a Mennyei Atyánkkal összekötő becses személyes csatornán keresztül. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. In “Letter from Elder W. H. Kelley,” *The Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68. Hasonló beszámoló található a következő forrásban: B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Lásd Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 24–27.